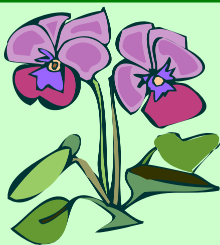


PENSEO

N-ro 342

apr. / 2020

Monata Beletra Revueto en Esperanto

Honorita de Premio Grabowski, 1994

Fondita en 1990; Enretigita en 1997 la 31-a jaro http://www.elerno.cn/penseo/penlisto.htm

Rita Mkrtchyan (Armenio)



Amike al unu el bonegaj verkistinoj — Julia Sigmond

Senlacaj manoj verkas, skribas,
Disdonas la belecon kaj bonecon,
Eterna sent' plenigas koron,
Valoras pli ol la arĝent' aŭ oro.

Rigardo laca, la ridet' mistera,
Multkolorigas tagojn grizajn,
Animon tuŝas vort' sincera,
Eĉ, se ne estas Mona Liza.

Okuloj iĝas diafanaj pro la larmoj
Kaj en la strofoj— tuta viv' per "skizoj",
Ŝi "pentras" siajn pensojn sur la paĝoj,
Eĉ, se ne estas Mona Liza!



Marto 10

** Du el ŝiaj belegaj poemoj mi tradukis armenlingve.*

Rememoro pri Julia Sigmond

En nia Esperanta vivo ni renkontas multajn samideanojn, iujn ni ekvidas kaj konatiĝas, aliujn ekkonas per korespondado. Sed, estas interese, ke nur en Esperantujo (mi pri ĉi-tio jam skribis kaj parolis) la amikeco preskaŭ ne finiĝas (eble estas nur kelkaj esceptoj). En rondo de similaj homoj ni povas renkonti verajn amikojn, homojn, kiuj iĝas proksimaj de unua saluta vorto, rideto, interparolo, letero.

El ĉi tiuj homoj estis Julia Sigmond. Ŝia enmeto en originala kaj traduka Esperanta literaturo estas granda kaj valora. Ŝi estis premiita en Belartaj konkursoj, verkis kaj eldonis siajn poemojn, rakontojn, novelojn preskaŭ ĝis la fino de la vivo. Eble pri ĉi-tio rakontos, skribos esperantistoj, kiuj pli bone konis faman verkistinon persone. Mi konas ŝin per leteroj, per korespondado. Ŝia alvoko –Kara amikino – estis tiel varma kaj sincera, same, kiel ŝiaj poemoj kaj rakontoj. En ŝia rakontvolumo *Mi ne estas Mona Liza*, en poemoj, estis sentebla kaj kredo al pli bona estonto, kaj espero, kaj sopiro, kaj doloro.

Julia Sigmond tre ŝatis konversacii kaj per la verkoj, kaj per korespondado. En ŝia *La Skribistino* ŝi mem skribis – La korespondado iĝis mia ĉefa hobio. De unua ŝia retletero aperis sento, ke ni amikiĝis antaŭ multaj, multaj jaroj, kaj povis pri ĉio konversacii. Ŝi estis bonrilata kun ĉiuj korespondamikoj. Kiam mi tralegis ŝiajn verkojn kaj tradukis la poemojn, mi komprenis, ke ne tiel multas apud ni la homoj, kiuj parolas ne nur per lipoj, sed ankaŭ anime. Iam mi sendis unu el miaj modestaj poemoj al la korespondamiko, kaj li skribis – Dankon pro konfido. Jen la vorto, per kiu mi povas karakterizi Julia Sigmond. Ŝi estis konfidema kaj sincera, estis fidela kaj al Esperanto, kaj al la agado de ŝia tuta vivo, kaj al siaj familianoj, kaj al la geamikoj.

Ni vivas en ege malfacila tempo, ĉiutage informiĝas pri tragikaj novaĵoj, sed ni bezonas

dum vivo bonajn, belajn verkojn. Homa koro atendadas lumon de varmaj, amikaj vortoj. Similan lumon donacis al ni Julia Sigmond, kies libretoj ŝajne estas en biblioteko de multaj esperantistoj, ĝojigos nin ĉiam!

Rita Mkrtchyan

Maria Nazaré Laroca (Brazilo)



Kuraĝo

Eĉ kiam mi iros tra valo de densa mallumo, mi ne timos malbonon, ĉar Vi estas kun mi; Via bastono kaj apogilo trankviligos min. (Psalmo 23:4)

En la skatolo mistera
de la bela Pandora
ankoraŭas espero,
la parfumo el ĝojo,
kiu nutras kuraĝon,
kaj fortigas la koron.

Juiz de Fora, 13/02/2020.

Vidpunkto

Tial ankaŭ ni, havante ĉirkaŭ ni tian nubegon da atestantoj. (Hebreoj, 12:1)

Ni vivas trempitaj
en la penso de Dio;
tamen multaj el ni
estas ribelemaj fiŝoj,
kiuj ĉiam neadas
la ekziston de l' oceano.

Juiz de Fora, 15/02/2020.

Eto (Ĉinio)

Aprile

Printemp' alvenas kun paletro kaj peniko.
Ŝi farbas montojn plene verde kun tenero,
kaj ŝmiras per junverd' la ŝosojn de saliko,
junverde herbojn laŭ la bordoj de rivero.

La ruĝon donas ŝi al floroj de persiko,
la blankon al prunfloroj en la ventleĝero,
helflavon al sovaĝaj floroj per liriko,
kaj brilan bluon malavare al ĉielo.

Sur kampoj oni plugas teron laboreme,
kaj sarkas, semas ja senĉese dum taglumo,
dumnokte babiladas en la hejm' senĝene.

Kvazaŭ komforte en printempa la brakumo
sin kaŝas ili en varmejo senĉagrene
kaj ĝuas familian ĝojon sub la luno.

Yanke (Ĉinio)

Nia komuna malamiko

Ne parolu pri la rasoj blanka, flava kaj nigra,
nek pri virineco, vireco kajinfaneco,
nek pri maljuneco kaj juneco,
nek pri ranguleco kaj plebaneco,
nek pri riĉeco kaj povreco,
nek pri la disvolvinteco kaj disvolvanteco,
nek pri antaŭeco kaj postiĝinteco,
ĉar ĉiuj belaj kaj fatasstaj vortoj
fariĝas polvo kaj nenio.
Viruso, kronviruso, nova kronviruso
jam voras ĉion sendistinge.
Ĝi forprenas vivojn de homoj
blankaj, flavaj kaj nigraj,
inaj, viraj kaj infanaj,
junaj kaj maljunaj,
riĉaj kaj malriĉaj,
altrangaj kaj sensignifaj.
Ĝi invadas ĉiujn angulojn de la mondo,
turmentas kaj murdas ĉion kaj ĉiujn
kruele, tirane, malvarmsange kaj senkompate.
Antaŭ ĝi neniu ĝuas rajton, liberecon
iri, paroli, manĝi, vojaĝi, eĉ seksumi.
Viruso, kronviruso, nova kronviruso
konstruas tombojn, tumulojn, sepultejojn
por ni ĉiuj, por la tuta homaro.
Ĉu vere gravas oro, petrolo kaj aliaj riĉaĵoj?!
Kial lanĉi militon al samvilaĝanoj de l' terglobo?!

Neniu pli potencas ol la viruso,
neniu pli avantaĝas ol la viruso,
neniu pli antaŭas ol la viruso!
Ho, homidoj, vi ĉiuj eraras, misas kaj trompas
vin mem.
Vekiĝu, forĵetu iluzion kaj turnu
viajn pafilojn kaj kanonojn al la demono,
al nia komuna malamiko,
viruso, kronviruso, nova kronviruso!

Hans-Georg Kaiser (Germanio)



Vipino

Vipino blonda, tre senpruda,
tra strato iris tute nuda.
La viroj miris stulte gape,
sed ŝia vipo krakis frape.

La belulino kun la vipo
ne zorgis sin pri onta gripo,
ŝi fiajn knabojn batis krude,
volupte, tamen preskaŭ lude.

Ne ĉiuj trovis tion aĉa,
doloro estas ankaŭ plaĉa.
Se belulin' la vipon svingas,
virsklavojn tio eĉ distingas.

Adoras viroj tentajn sinojn
kaj kompreneble fortajn inojn.
Se al virvir' la felo jukas,
sovaĝofloron li sin plukas.

Cirkokomenco

Tion ni spertis ĉiuj:
La cirko estas veninta!
Jam staras la grandega tendo,
ĉie ekbrilas la lumĉenoj,
kaj sur la pinto de la tendo
lumas alloge la nomo de la cirko.
Post la balustrado oni aŭdas jam
la trumpetadon de elefanto,
el karavano de la cirkartistoj
elsonas sentimentala buŝharmoniko.
Ni jam staras en la vicoj kaj
ŝovas kaj puŝas nin antaŭen.
Tiam ni sidiĝas inter la stangoj kaj
mastoj,
tiel, ke ni bone povas vidi ĉion,
ĉar la cirko estas la plej bela
el ĉiuj lumfestoj por la okuloj.
La atmosfero estas ekscitiga.
La orkestro elprovas iun viglan
latinan ritmon kaj de la maneĝo
eliras la tipa cirkodoro.
Ni nun fariĝas dum momento
eĉ iomete sentimentalaj,
kiel la poeto Rilke:
"Kiuj estas tiuj vagantaj veturantoj,
kiuj eble estas ankoraŭ iom pli
fuĝemaj ol ni mem?"

Sed tiam la prezentado jam
komenciĝas.



Papos Nascentes (Brazilo)



Senmemorigita

senvestigita de mi mem
senmemorigita
dum kiom eonoj mi vagas
de stelo al stelo
de intertempo al intertempo?

intergalaktika sen festvesto
pompo preparo mi intuas min alvokita
kvazaŭ par' kaj parto:
andromedano plejadano
vegao min postulas sirius' min kunvokas

senmemorigita kaj sendirekta
polusa stelo norton min ne donas
daŭre mi ruliĝas tra iluzia nokto
de mia volonta blindo:
kiu bizara popol' min elaĉetos
dum ekstazo diskreta?
kaj min koncedos vibre
la legitiman habeas corpus
de lumoj briloj kaj koloroj
ĉe mia kontaĝa renovigo?

Siv Burrel (Svedio)



Manko de loĝejo

Manko de loĝejo—ho, melankolie!
Propra apartamento ie
certe plej valoras,
sed ne akceptu promeson kiel fakton
ĝis fine vi subskribis la kontrakton!

Sur sofo de kamarado dormi
ne bonas por malriĉa student'!
Aŭtoritatoj povas eĉ ne informi
pri longeco de loĝejatend'.

Politiko estas arto de elekto,
do elektu, ke ĉiu hom'
per domkonstruada direkto
havos rajton de propra dom'!

Ĉuisto (Ĉinio)



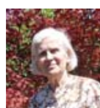
Gardi la belan tempon

mi renkontiĝas kun vi juna
en mia sonĝo nuna
sur mian vizaĝon kun rideto
tra la ombro de folioj
versiĝas la radioj
lasu min proksimiĝi al vi kun pasio
la ĉarma figuro kaptita de fotilo
similas la subtilan brizon
ĝi alŝvebis al mi kun via aromo de lipoj
lasu vian koron de orf-solo
droni en ekstazo de neono
kaj ebriiĝi en la nokto de luna paradizo



mi renkontiĝas kun vi juna
kvazaŭ en antaŭa sonĝo
ankaŭ restas via spuro nuna
en mia koro
ĝi tuj vekas ĉe mi vian mutan volon
en venontaj tagoj kiel la neĝflokoj
flirtos en ĉielo senlima
pro la sincereco de koro ama
kiu min varmigas kiel pasio flama
trans mia ora horo

Elena Popova (Bulgario)



Kelkaj enigmoj

1.
Kun la longa rostro
kaj grandaj oreloj,
vere tiu besto
ne estas eleganta.
Sed necesa helpanto
estas la giganto

(elefanto)

2.
Sur la herbetoj,
aŭ la ŝtonetoj,
sur la ter' malmola
aŭ en la domoj,
rapidas sola
aŭ en kolono
kun amikoj
la

(formiko)

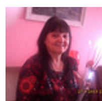
3.
Laŭ la fabeloj
supertera belulin'
vivas en la riveroj,

la arboj kaj floroj.
Ĝi ĉarmas la koron
dum meznokta horo.
Kiu kaŝas en la nom’
de l’
(feliĉulin’) ?

4.
Iras petole,
muzikas vole,
portas ĝojon
en l’animoj.
Vintre malriĉa,
somere riĉa –
inter la floroj
per muzikilo
muzikas
(grilo)



Jadranka Miric (Serbio)



Hajkoj

Varmega tago.
Jen, meze de la vintro
ekfloris konval’.

* * *

Tra branĉaro ho,
vidiĝas blua ĉiel’.
Bluiĝas nokto.

* * *

Marta krepusko.
Flava lantern’ aperas
sur griza ĉiel’.

* * *

Ruĝiĝas ĉiel’.
Subite fi ventego
redonas vintron.

Cecília Meireles

Eĉ Dio taksis ĝin feliĉo

Elkanta mia sufero
tiel dolĉis laŭ la vorto,
serenis laŭ l' maniero,
ke eĉ al Di' mia sorto
ŝajnis ĝuo ne sufero.

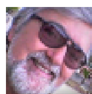
Orliraj ĉiuj anĝeloj'
kun klin' en alta apreco.
Ter' tuta pro l' voĉfajneco
min enviis, kaj "de l' steloj"
diris "neprestas ĝi peco"

Mi vekis ulojn en dormo,
mortintojn mi suspirigis.
Ĝoj' laŭ ĉielark' post ŝtormo
el mia buŝo sinleve:
Viv' kaj sonĝo sin plenligis.

Iĝis ĉe l' mister' de l' kanto
sen vid' vi, Dio sen scio...
Mirindega plordonanto:
- ĉiuj sorĉitaj de l' ĉanto,
nur mi en tristagonio!

Tiel dolĉan sinprezenton
de mia sufer' en verso
volis Di' , mian lamenton
donu ke la Universo
el ĝi verŝu ĉi kontenton!

Elportugaligis



Wel CR (Brazilo)

Yu Xiuhua

La vento blovis tra l'kamparo

mi petas esti infaneto de l’ ĉielo,

eĉ se ŝi reprenus miajn flugilojn de l'koro.

mi promenas tra l' kamparo en profunda vintro,
la vento blovas la nuancojn de ĉi tiuj tagoj.
la vinglaso falis, sed neniu ĝin restarigis,
mi jam ebriiĝas en la foro,
la mieno jam flaviĝas.

la tritiko ekverdiĝas kun soleco,
lasu min atingi la venontan primaveron.
iu ombro cxiam staras sur la kampo,
nun mi volas fumi.

kiam ruĝa sorgo estas jam hejmreveninta,
kiom sentoj de hejmloko estas por mi?
ekzistado sidas sur la tablo kun fer-incensujoj.
miajn amon kaj malamon
mi tro timas plu mencii

jen la vento blovas min pli kaj pli suben,
ĝis mi enŝlimiĝas por elĉerpi akvon.
mi esperas esti l' infaneto de l' ĉielo,
kiel se
mano povus tuŝe atingi.

Elĉinigis



Ardo (Ĉinio)

Gao Huaijun

Nova Tago

en nova tago
mi la hieraŭajn aĵojn
forigos ja senspure
kun la sento atendema
donos mi al mia sopirata homo
ian senparolan forton

kiel alumetvendanta la knabino
mi per unu alumeto
vin varmigas en la vintro
kvankam feblas ĝia lumo
sed
mi klopodos kiel eble plej multe
jen alporti al vi lumon en malhelo
lasi vin aŭskulti
vokojn de espero
por ke via revo
ne vanuu kaŝe el de miaj fingropintoj
morgaŭ se tiele
maljuniĝos mi solece
perdos kion mi tre amas
vento min posedos ne plu
pluvo min vizitos ne plu
en kora kampo mia
ne okazos la retrorigardo al paseoj
en ĉi primavero
miaj amatino kaj amikoj
mi per mia plum' kaj inko
ŝirmos vin jen kontraŭ ĉiuj morboj
mi deziras al ni ĝojon en sezon' printempa



Elĉinigis **Fangfang (Ĉinio)**

Mimoza Ahmeti



Vizio

Ĉi tiun senvoĉan militon mi ne forgesos,
Eĉ se iun tagon ĝi finiĝos
Ĉi tiun militon per nevideblaj armiloj,
Per fortoj, neesprimeblaj paroloj,
Kaj ĉi tiun urbobuson...

Ĉi tiun urbobuson kien vi neatendite grimpis
Kie malantaŭ la vitro oni spruĉis
Kvazaŭ post obskurita vizio,
Mirinda, tute sopirema,
Kiel mangestis min, mangestis elmigrinto.

Kaj malfermis mi la manplaton,
Streĉigis ĝian liberon al kvin direktoj,
Salutis vin, kara, salutis,
Kiel en la lasta mondmilito.

La Luno

Kiom multe interluktis mi kun la hieno,
vi ja ne scias!
Kaj kiomfoje mi interluktos ankoraŭ kun ĝi
Oni devas solvi: Kiu venkos kiun
Inter si kaj mi
Intertempe, ĝi denove alproksimiĝas,
Jen, vidu ĝin
Ĉirkaŭe kaj ĉirkaŭe, kaŝema, absorbema ĝi
alproksimiĝas!
Ĝiaj taktikoj jam min ruzigis!
Ĝia malfideleco mian rigardon pliakrigis!
La interluktado kun ĝi mian korpon
pliperfektigis!
Ĝiaj ekskorioj mian kuraĝon hardigis!

Flava hieno, flava hieno
Kun lazuretaj okuloj
Daŭre estas mia danĝera malamiko
La pruvilo
De mia rezistado.

La lasta letero de Majakovski

Vagadas mi tra la vojoj vidi vin esperante,
Sed ne okazas ke ni unu la alian, kara, trovante.
Timetas mi ĉu
Iunokte postdorse
Frapas min subite nigra mano
Sentas mi: nokto je revemaj steloj
Min mortigos
Nokto je ĝojlumaj steloj

En miaj okuloj, ĉiam, senĉese, blueske
Moviĝas via aprileca vizaĝo. Kaj tiun matenon,
Mortigite, trovinte, min en iu stratofino,
La hazardaj preterpasantoj alproksimiĝos, timigite,
Sed ne tuŝos ili mian korpon, ekvidinte
Al la okuloj,

Tie ili vian lazurluman vizaĝon distingante,
Kiu strange alrigardas ridante
Ekpensos la preterpasantoj indignante
Ke la murdisto vi estas,

Ekpensos tiel ĉar estas ja ili
Preterpasantoj
Kaj fervore, ne ŝparante, ili denuncos
Lastlaste, ankaŭ vin, kara, ili mortigos
La ĵurnaloj la opinion, certe kvietigos

La vera murdisto savixgos,
Kaj tutkvieta tra la ĉefurbo promenos.
Elalbanigis



Bardhyl Senimi

(Albanio)

El Ĉina Antikva Poezio

Wang Changling (698-757)

Al imperia prokuroro CHAI

Fluas rekte al la urbo Wugang la rivero,
Mi kaj vi malĝojas pro disiĝa korsufero.
verda mont' kun nubo kaj pluveto nin kunligas,
En du lokoj banas nin la sama luna helo

Zhang Ji (vivanta ĉ. 753)

En boato ĉe acer-ponto

Luno sinkas, korvoj grakas en prujna vetero,
triste dormas mi sub fiŝistlampo ĉe acero.
Nokte el la templo Hanshan ekster l' urbo

Gusu
sonorilaj tintoj ĝenas min sur la rivero.

Elĉinigis **Ardo (Ĉinio)**

Yuan Jie (719—772)

Ebria kanto sur la lago Shiyu

La eta lago Shiyu, same kiel granda Dongting,
Nun ŝvelas en somero ĉe l' helverda
insulmonto.
La valo servas kiel glaso, kaj la lag' vinujo,
Ĉi drinkemuloj jen sporade sidas en la rondo.
Ne povas bari la vinotransporton de boato
Eĉ tio, ke dum tagoj furiozas vent' kaj ondo.
Ĉerpilon longan mi krucside tenas, kaj l' aliaj
Ĉirkaŭe drinkas, nur ke estingiĝu desaponto.

Du Mu (803 - 852)

En gastejo

En la gastej' mi restas sen kompano
Kaj en kontemplo de melankolio.
La frida lamp' pensigas pri paseo,
Ekvekas min sovaĝansera krio.
Tra jaro l' hejmletero nun atingas
Afliktas min matene nostalgio.
Ekstere ĉe l' nebula riverbordo
ligitas fiŝboat' de l' familio.

Liu Zongyuan (773—819)

Ĉeroja situo

De longe lacas mi de ofic-vesto kaj, degrade,
Mi ĝoje iras al sudlando necivilizita.
Ĉe bedoj foje mi najbaras en libera tempo,
Kaj foje en montaro vagas kiel hom' ermita.
Plugiĝas en mateno rosa l' herbkovrita kampo,
Vespere en boato al mi sonas fluo glita.
Ĉi tie mi renkontas ja neniujn vulgarulojn,
Kaj kantas kun la kapo al ĉielo lazurita.

Elĉingis



Minosun (Ĉinio)

Wang Anshi (1021-1086)

—laŭ melodio *Sudlandano*

De antikveco oni fondas
ĉi tie la palacon imperian,
ĉar verd' de arboj, herboj ondas
sub la vualo de l' vapor' favora.
Ve, malfeliĉe oni desapontas
pri neniig' de l' kvarcentjara sonĝo.
Jam korteganoj mortis vane,
iliaj tomboj grege sin renkontas.

Promenas mi laŭ riverbordo,
kaj mi ascendas turon
etaĝon post etaĝo kun streĉita forto.
Pri l' historiaj faktoj de la dinastioj
ne nepre ĉuu ja laŭ ordo.
Direktu jen rigardon vian al la Longa
Rivero,
kiu senĉese fluas malgraŭ ĉies sorto.

—laŭ melodio *Budhista dancisto*

Kelkaj pajlkabanoj jen rigardas
rivereton en senĝena fluokuro.
Mi vestite en negliĝo, kun malalta ĉapo,
paŝas inter plorsalikoj en vent-lulo.
Floroj same ruĝas kiel lastajare,
nokta printemp-vent' karese blovas
ilin jen al disflorado en plezuro.

Kiam la lunark' leviĝas al zenito,
alte super arbopintoj,
mi sobriĝas en malrapido
pro tagmeza la drink-ebriiĝo.
Kion mi prizorgas en medito,
kun amemo? Nur sufiĉas unu aŭ du
pepoj de la oriolo en ekscito.

Yan Jidao (1030?-1106?)

—laŭ melodio *Feo ĉe rivero*

Vekiĝinte el la sonĝo trovas mi,
ke ŝlositas ĉiuj pordoj supre.
Kiam mi sobriĝas el ebri',
la kurtenoj pendas jen malalte.
Lastajare la printempa apati'

ree venas al mi en la koro.
Dum florofalad' mi kun konsci'
sentas min izola ja des pli.
En subtila pluvo paro da hirundoj
tamen flugas ame kun pasi'.

Je l' unua fojo mi ekvidis ŝin
en aroma rob' el luksa silko.
Ŝi, ludante bivon, kun kapklin'
kantis amrakonton dolĉe.
La tiama lun' ankoraŭ min
nun prilumas sur ĉielo,
dume tiutage ŝi reiris hejmen
same sub la luna ilumin'.



—laŭ melodio *Perdrika ĉielo*

Tenante jadan tason ambaŭmane
vi jen proponis al mi komplezeme
vintrinkon, en vestaĵo luksa,
kun mola sent' ekstreme.
Mi spite ebriiĝon unuglute
fintrinkis vinon sendileme
ĝis ruĝis la oreloj.
Vi dancis, dancis ja senĝene
ĝis lun' malalten sinkis
al saliksuproj skuiĝantaj treme.
Finiĝis la kantad' mi eĉ ne povis
svingeti ventumilon fortosvene.

Ekde disiĝo mi sopiri emis
renkonti vin kun ĝoja sento.
Kelkfoje ni kuniĝas eĉ en mia sonĝo,
ĉu havas samon vi dum la momento?
Ĉinokte vere ni kunestas longe,
babilas sub lamplum' en evidento,
sed ni l' okulojn streĉas
por vidi zorge kun atento,
timante, ke ni renkontiĝus
vizie en la sonĝ' prezento.

Elĉinigis



Vejdo (Ĉinio)



Zhuangzi

ĈAPITRO DUDEK-UNUA

Tian Zifang

§21-06

Boli Xi donis nenian atenton al la rango kaj la salajro, sekve grasiĝis la bovoj, kiujn li bredis, kaj tial la duko Mu de la regno Qi konfidis al li la regadon de la regno malgraŭ lia malalta pozicio. La bravulo Shun donis nenian atenton al la vivo kaj la morto, kaj tial li havis grandan influon sur aliajn.

§21-07

Kiam la duko Yuan de la regno Song ekhavis emon al pentrado, ĉiuj kortegaj pentristoj kolektiĝis antaŭ li. Post kiam ili ricevis la instrukcion kaj riverencis al la duko, iuj el ili staris ĉirkaŭe, pretigante ĉiu sian penikon kaj miksante sian inkon, kaj duono de ili atendis ekstere. Iu el ili, kiu alvenis malfrue, malurĝe paŝadis al li. Ricevinte sian instrukcion kaj riverencinte al la duko, li ne restis tie, sed sin retiris rekte al sia loĝejo. La duko sendis vidi, kion li faras tie. La sendito trovis la pentriston sidanta sur la mato kun la kruroj krucitaj antaŭ si, nuda ĝis la zono.

Aŭdinte la raporton de la sendito, la duko Yuan diris: "Tiu plaĉas al mi. Li estas vera pentristo."

§21-08

Dum sia inspekta vojaĝo en Zang la reĝo Wen de la regno Zhou vidis maljunulon hokfiŝi sur la riverbordo. Tamen lia hokfiŝado ne estis efektiva hokfiŝado. Li tion faris ne por fiŝoj, sed por pasigi sian tempon. Li ĉiam estis tie, hokfiŝante por la hokfiŝado mem.

La reĝo Wen intencis dungi lin kaj konfidi al li la regadon de la regno, sed li timis, ke tio povos maltrankviligi liajn ministrojn kaj parencojn. Ĉe la dua penso li intencis rezigni la ideon kaj lasi lin foriri, sed li ne eltenis la penson, ke lia popolo estos senigita je tia ĉiela protekto.

Frue en la sekva mateno la reĝo Wen kunvokis siajn ministrojn kaj diris:

"En la lasta nokto mi sonĝis pri bona viro kun bruna vizaĝkoloro kaj barbo. Rajdante sur grizmakula ĉevalo kun hufoj ruĝaj je unu flanko, li donis al mi instrukcion: 'Konfidu viajn regnajn aferojn al tiuj ĉi maljunulo en Zang, kaj via popolo estos liberigita de malfeliĉoj.'"

"Tio estas via karmemora patro de via moŝto!" diris la ministroj kun respekto.

"Tiuokaze, ni do konsultu aŭguriston," diris la reĝo Wen.

"Ĉar ĝi estas la ordono de via karmemora patro, ĝi estas neniel dubebla. Kial do necesus la aŭgurado?" diris unuanime la ministroj.

Sekve la maljunulo en Zang estis eskortita al la ĉefurbo, kaj al li estis konfiditaj la regnaj aferoj. Li ne ŝanĝis la leĝojn kaj la regularojn, nek publikigis novajn. Post tri jaroj la reĝo Wen faris refojan inspektan vojaĝon en la tuta regno. Li trovis, ke la klikoj perdis siajn ĉefojn kaj disiĝis, ke la regnoficistoj ne plu laŭdas siajn meritojn, kaj ke komercistoj ne plu enkondukas falsajn mezurilojn el la najbaraj regnoj. La disiĝo de la klikoj indikis, ke la regpotenco centraliziĝis; la nelaŭdo pri siaj meritoj indikis, ke ĉiu el la regnoficistoj dediĉis al la komuna devo; la malapero de la malveraj mezuriloj indikis, ke jam malaperis trompemo en la rilatoj kun la aliaj regnoj.

Kaj tial la reĝo Wen faris la maljunulon sia granda majstro kaj, kun la vizaĝo turnita al la nordo, lin respektege demandis:

"Ĉu la maniero de nia regna regado povos esti disvastigita al la tuta mondo?"

La maljunulo el Zang restis silenta kaj ne donis respondon, kaj poste li foriris kun indiferenteco. Li donis ordonojn en la mateno, sed jam malaperis en la vespero, kaj de tiam oni aŭdis nenion pli pri li.

"Ĉu la reĝo Wen ankoraŭ ne akiris la perfektan fidon de la popolo? Kial li elpensis tiun sonĝon?" demandis Yan Hui Konfuceon.

"Silentu!" diris Konfuceo. "Diru nenion pri tio. La ago de la reĝo Wen ja estis perfekta. Kial vi ankoraŭ faras komenton pri li kaj kritikas lin? Per tiu sonĝo li nur portempe sekvis la kutimon de la popolo."



Elĉinigis



Wang Chongfang (Ĉinio)

Ĉineske

Mandio (Ĉinio)

Persikfloroj ruĝas

—laŭ ĉinesko Dekses-Silabo*

En
varma printempa maten'

radias
bela flormien'.

Jen
ekruĝas la floroj en
la korto
kaj en la ĝarden'.

Sen
makuloj, sed kun purplen'
ĝi ruĝas
kiel la ruben'.

Jen
persikfloroj sur la scen'
fieras
sub sunlum' sen ĝen'.

Sen
ajna nebula katen'
ĝi helas
kvazaŭ sur saten'.

Mi
amas kun ĝoja ebri'
ĝin tree
en vigla magi'.

Ĉu
ŝi kaŝe venas sen bru'
por ame
ĉeesti kun ĝu'?

Mi
komprenas, ke estas ŝi,
vere ne
mia fantazi'.



**Deskses-Silabo: ĉina fiksforma poemo el kvar versoj de 1, 7, 35 silaboj, laŭ rimaranĝo a,a,xa (x=senrima)*

Jadranka Miric (Serbio)

Atendante vakcinon kontraŭ viruso "covid 19"

Februar'
pasis rapide.
Bela paro sidanta
sur benko sub arb' ride.
jen, vid- al -vide !

Suniĝas
milde, tuttage.
Briletas sunradioj,
dum hundo bojas vage ,
gaja saltetas mage.

Ekfloris
krokusoj bluaj.
Kiel lantern' ĝi lumas
en la horoj vesperaj.
Steloj kandelaj!

Migrantaj
revenis birdoj
al Nordo. Malkutime.
Ekfloris rusaj pinoj
de post cent jaroj!

Ekfloris
eĉ, fimalsanoj.
Korona virusoj, ve.!
Malpleniĝas urbegoj.
Miloj da mortoj!

ADIAŬO al neĝo!

Ĉielaj

vintraj rozetoj.
Jam floranta ĉielo
Floras ĉerizarbetoj
kun burĝonetoj.

Kvietas
lagosurfaco.
Alflugis insektoj sur
boatoflago. Laco
pasas en paco!

Nokte
aŭdiĝas sonoj
kvazaŭ dancantaj steloj
bruetas aere. Voj'
plenas de lumoj.

Venteto
blovetas lace.
Homoj ludas leĝere.
iuj fiĝkaptas pace ,
revas kurace!

Someraj
varmegoj vintre
dum korona pandemas.
Zorgemoj kreskantaj are .
Ruĝas luno re.

Sopir-al-sudo (ĉine: Yijiangnan): ĉina fiksforma poemo el kvin versoj de 35,77,5 silaboj laŭ rimaranĝo xa,xa,a (x=senrima).

Lin Qingxuan

Rekompenco de la tero

Promenante en la kamparo, mi vidis kampulon hoji la teron kun granda peno. Delonge mi jam ne vidis tian laboradon, do mi sidiĝis sur la kamprando por lin observi.

Lia fortika torso estis nuda. La pozo, kiam li levis alten la hojon, vidite kontraŭ la lumo, verŝajnis bronza skulptaĵo. Kia bela bildo!

Donante nenian atenton al mi, li nur zorgis pri hojado kaj ordigado de la tero. Li ebenigis la teron ĝis la malalta kampeĝo tuj ĉe mi. Mi vidis, ke lia korpo estas trempita de ŝvito kaj lia pantalono tramalsekigita. Li amike diris al mi, "Mi hojas por planti arakidojn."

Mi diris, "Jam antaŭ longe mi ne vidis iun uzi hojon. Nun oni faras tion per plugmaŝinon, ĉu ne?"

Li respondis, "Nur malgranda parcelo. Sufiĉas por mi finfari tion per hojo en unu tago."

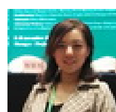
"Ĉu vi volas iom ripozi?" mi demandis.

"Bone." Alirinte kun la hojo sur la ŝultro, li etendis la manon kaj elprenis grandan kruĉon el la herboj malantaŭ mi, kaj verŝis al mi tason da malvarma teo.

"Post unu monato vi povos vidi la verdajn terpomajn plantidojn. Tiam viaj okuloj kontentiĝos pri la bela bildo. Imagante al si la scenon post unu monato, li diris, "Mia avo diris, ke la tero ne trompas. Ĝi produktas tiom, kiom vi penas. La tero samas kiel homo. Se vi ĝin dorlotas kaj respektas, ĝi donas al vi rekompencon: flori kaj fruktdoni por vi. Tial mia avo asertis, ke oni kultas arbon por fruktoj kaj respektos hojon por rizo."

Aŭdinte tion, mi estis tre kortuŝita. De tiam, kiam mi paŝas sur la kampoj, mi povas vidi la rekompencon donitan de la tero. Kaj ankaŭ mi povas vidi, ke ĉiu floro havas la koron rekompenci sian koramikon, samkiel la tero.

Elĉinigis



Jatina (Ĉinio)

_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_
Eldonas Redakcio de ***Penseo***
Ĉefredaktoro: s-ro Yida Wei (Vejdo)
Retadreso: vejdo@163.com
www.elerno.cn/penlisto.htm
_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_